

Sevgili Richie Amca,

Memleket iznine çıktığımda, Vietnam'dan babama gönderdiğin mektupları bir kez daha okudum. Birinde, ülkeye girdiğin andan itibaren hep biraz endişeli olduğunu yazmışsın. Henüz Irak'ta değiliz, ama ben de böyle hissediyorum, diken üstünde gibiyim. Intibak eğitimlerimizin birinde (ki haftada en az iki kez oluyor), subaylardan biri, Vietnam'da savaşanların, şimdiki orduyu görseler tanıyamayacaklarını söyledi. Çok sağlam, iyi eğitilmiş falan filan olduğumuz söyleniyor. Umarım öyledir. Düşünüyorum da, bugünkü orduyu gözlerin görse tanımaz belki, ama midenin tanıyacağına eminim.

Şu anda tam olarak nerede olduğumuzu söyleyemem, ama Irak sınırına yüz elli kilometreden daha az var. Ordumuzun yapması gereken şey, buraya getirdiğimiz tüm askeri malzemenin fotoğraflarını çekip Iraklılar'a göndermek. Her şeyi oracıkta bitirirdi bu. Ben gerçekten Iraklılar'ın tam son anda geri çekileceklerini ve silahlarını bize teslim edeceklerini düşünüyorum. Biz de, siyasetçiler kendi işlerini yaparken, ortalığı çekip çevirsinler diye küçük bir birliği burada bırakmak zorunda kalacağız sadece. Bize ateş açılacağını sanmıyorum.

Orduya katılma kararım ile ilgili daha sonra içimde kuşuların olabileceğini söylediğinde haklıymışsın gerçi. Sen zaten başlamış bir savaşa gitmiştin, bense bunun farklı olacağını düşünmüştüm. Evden ayrılırken babam hâlâ kızgındı bana, bu yüzden ona nasıl hissettiğimi söylemenin bir anlamı yoktu. Biliyorsun, benim için üniversitedir, şudur budur planları ya-

piyordu. Ben de ona, üniversiteye gitmem, hatta ekonomi okumam konusunda haksız olduğumu düşünmediğimi söylemeye çalıştım. Kardeşini tanıyorsun, ne söylediğini tahmin edersin: “Madem haksız değilim, o zaman ne diye orduya yazılıyorsun?” Richie Amca, 11 Eylül’den sonra kendimi bok gibi hissettim; bir şeyler yapmak, ülkemi savunmak istedim. Bence babam benim yaşında olsaydı, o da aynısını yapardı. Beni ve geleceğimi düşünüyor, ki bu harika bir şey, ama yine de kendi yoluma gitmek istiyorum, tıpkı senin de benim yaşımdayken aynısını yaptığın gibi.

Neyse, herkese benden selam söyle. Babamla konuşma fırsatın olursa, lütfen bana arka çık. Bugüne kadar ona hiç karşı çıkmamıştım. Orduya yazıldığım için bana kızgın olması, beni gerçekten çok üzüyor. Richie Amca, bir keresinde senin ve bir arkadaşının salonda Vietnam Savaşı hakkında konuştuğunuzu hatırlıyorum. İkiniz de konuşurken fısıldar gibiydiniz, sanki gizli bir şey hakkında konuşur gibi. Bu bana çok ilginç gelmişti. Umarım ben de bir gün, Jonesy’nin (birlikten Georgia’lı bir çocuk) maceramız dediği bu konuda tıpkı sizin gibi konuşup gülebirim.

Neyse, şimdilik bu kadar.
En sevdiğin yeğenin Robin

“Baylar, bayanlar, deniz kıyısındaki Doha’ya

hoş geldiniz. Ben, Binbaşı Spring Sessions. Sizi güneşli bir Kuveyt’te karşıladığım için çok mutluyum. Olur da Irak’a girmek zorunda kalırsak, sizler sivil halkla etkileşime geçerek, hedeflerimize ulaşmamızda hayati rol oynayacaksınız. Aranızda çok farklı alanlarda uzmanlığı olanlar var, ama hepiniz bir aradayken çok güçlü bir ekip oluyorsunuz –sürekliliği altı çizilecek önemli bir husus bu. Hepiniz tercihinizi, Sivil İşler birimine katılma konusunda yapmışsınız. Eminim ki çok iyi anlaşacağız ve ordumuzun, bizimle gurur duymasını sağlayacağız.” Binbaşı Sessions tatlı bir kadındı; siyahı ve karargâh çadırını aydınlatan bir gülüşü vardı. Çöl kamufleji içinde jilet gibi duruyordu. Jonesy dirseğiyle beni dürttü, böylece ben de aklından geçenleri anlamış oldum.

“Müfrezemiz yaklaşık kırk iki kişiden oluşuyor ve ilerledikçe ayrılanlar veya katılanlar olacaktır. Bazı timlerin sayısını artırıp bazılarını azaltabiliriz. Bu önemli bir husus,

çünkü ileri Sivil İşler birliği olarak görevimiz, ileride karşılaşılabilecek ihtiyaçları değerlendirmek. Şimdilik bir sıhhiye, bir istihkâm, bir istihbarat timimiz, güvenlik personelimiz ve bir de doğrudan yerel halkla temasa geçecek olan esnek timimiz var. Güvenlik ekiplerimizden bazıları, yerel halkla çalışmak üzere görevlendirilecek. İşte görüyorsunuz Sivil İşler birliğinin nasıl akışkan bir yapıya sahip olduğunu. Bu, önemli bir görev ve sizler de bu görev için önemlisiniz. Bunu unutmayın. Yüzbaşı Coles; görevlendirmeleriniz, misyonunuz ve burada geçireceğiniz süre içinde Piyade birliğiyle olan ilişkileriniz hakkında sizi bilgilendirecek. Teşekkürler.”

Binbaşı Sessions bir kez daha gülümsedi, sağ topuğunun üzerinde dönüp küçük sahneden şık bir şekilde indi.

Yüzbaşı Coles’la Doha Kampı’na ilk geldiğimde tanışmıştım ve iyi biri gibi görünmüştü. Ne savaş meraklısı ne de sallapati bir tip. Griye çalan mavi gözleriyle uzun ve zayıf biri olan Coles, sanki sizi gerçekten tanımak istiyormuş ve söylediklerinizle ilgileniyormuş gibi hep içten görünürdü. Dosyasını alıp sahneye çıkmak için Binbaşı Sessions’ın ayrılmasını bekledi.

“Üç yeni güvenlik timi dışında buraya herkesi listeledim. Adınızı söylediğimde, burada olduğunuzu, yaşadığınızı belli eden bir işaret verin ve memleketinizi söyleyin,” dedi. “Yetenek Sizsiniz yarışmasına katılmıyorsunuz, haliyle olabildiğince özet geçin. Birbirinizin isimlerini ve yüzlerini yavaş yavaş öğrenmeye başlamanızı ve tanışmanızı istiyorum. Evans!”

“Onbaşı Eddie Evans, Stormville, New York, komutanım!”

“Jones!”

“Onbaşı Charlie Jones, Stone Mountain, Georgia, komutanım!”

“Harris!”

“Çavuş Robert Harris, Tampa, Florida, komutanım!”

“Kennedy!”

“Onbaşı Marla Kennedy, Dix Hills, New York, komutanım!”

“Perry!”

“Er Robin Perry, Harlem, New York, komutanım!”

Yüzbaşı Coles bana baktı. “Robin ne biçim bir ad. Annen senin kız mı oğlan mı olacağını bilmiyor muymuş?”

“Sanırım biliyormuş komutanım.”

“Ee, peki hangisi? Kız mı, oğlan mı?”

“Erkek, komutanım!”

“Oldu, bunun altından kalkabilirim,” dedi Coles. “Darcy!”

“Uzman Jean Darcy, Oak Park, Illinois, komutanım!”

“Ríos!”

“Onbaşı Victor, Albuquerque, New Mexico.”

“Güzel kenttir,” dedi Yüzbaşı Coles. “Danforth!”

“Birinci Sınıf Er Shelly Danforth, Richmond, Virginia.”

“Pendleton!”

“Onbaşı Phil Pendleton, Leetown, Batı Virginia.”

Yüzbaşı Coles listeden isimleri okurken, etrafa göz gezdirip, orada bulunan dört kız ve diğer erkeklerin arasında,

uçaktan tanıdıklarım var mı diye baktım. Hepimiz Amerika'dan hemen hemen aynı zamanda gelmiştik, ki bu iyi bir şeydi. İki aylık olmuş "kıdemli" birileri yoktu yani. Herkesin isimlik taktığını görmekten memnundum.

"Tamam, dinleyin şimdi!" Yüzbaşı Coles, dosyasını indirdi ve yoklarcasına bize baktı. "Şimdilik Üçüncü Piyade birliğine bağlıyız. Olur da çarpışma aşamasına gelirsek, Üçüncü Piyade ve Dördüncü Denizci birlikleri savaşta başı çekecek. Üçüncü Piyade, bize göz kulak olmaktan öyle pek de memnun değil, ama biz bir halt yemediğimiz ve onların yoluna çıkmadığımız sürece, ki böyle bir şey de olmayacak, tepemizin tasını da attırmazlar. Çoğunlukla, Üçüncü Piyade'nin ana muharebe kuvvetlerini birkaç gün geriden takip edeceğiz. Epey hareket serbestimiz olacak, en azından başlangıçta, zira planlamacılar ve yöneticiler Pentagon'da, ya da işte planlarını ve yönetimlerini nereden yapıyorlarsa, bizden tam olarak ne istediklerine bu zaman zarfında karar veriyor olacaklar. Sayın Saddam Hüseyin'in çekilmemesi ve gerçekten bir savaşın yaşanması gibi düşük olasılıklı bir durumda ise, ilk hücum hattındaki birlik biz olmayacağız. Ben savaş çıkacağını düşünüyorum; çünkü Sayın Hüseyin, bana kalırsa, aşırı gergin. Sivil İşler timi olarak biz, muharip olmayan Iraklılar'ın neye ihtiyaçları olduğunu belirlemek ve bu sayede yeniden inşa işlerine olabildiğince kısa sürede başlayabilmek için çalışıyor olacağız. Şimdi söylediklerimi anlamayacak kadar aptal olmanız olasılığına karşı, size bunları bir kez daha çok yavaş ve çok dikkatlice anlatacağım. Bitirdiğimde hâlâ anlamamış olursanız, muhtemelen sizi vururum.

"Irak'ı Özgürleştirme Operasyonu'nun dört aşaması var. İlki, bölgenin tanınması ve değerlendirilmesi. Bu çalışma, ta Şubat 1991'de biten ilk Körfez Savaşı sırasında başlamıştı. O günden bu yana istihbarat uzmanları, yerel dinamikleri ve sorunları anlamak için bölgede çalışmalar yaptı. Bu aşama artık tamamlandı. Neyle karşı karşıya olduğumuzu, ne yaptığımızı ve neden burada olduğumuzu biliyoruz. En azından teoride. İkinci aşama, savaş alanının hazırlanması; bu da aşağı yukarı düşmanın her zerresine kadar bombalanması, iletişiminin göçertilmesi ve tedarik yollarının kesintiye uğratılması anlamına geliyor. Bu aşama, emir verildiği anda başlayacak, ama bizim işimiz bu değil. Üçüncü aşama, eğer gerekirse, Irak'ta iktidar olan şimdiki rejimin zorla yıkılması ve silahlarının, özellikle kitle imha silahlarının etkisiz hale getirilmesi. Bunlar, çok farklı türde kimyasal ve biyolojik silahlar olabilir, hatta belki nükleer silahlar. Dördüncü ve son aşama, Irak'ta başarılı bir demokrasinin tesis edilmesi. İşte burada Sivil İşler devreye giriyor. Yeniden inşa sürecini değerlendirmek ve başlatmak bizim işimiz.

"Operasyonumuzun kilit personeli benim ve Binbaşı Sessions'a bağlıyım. Binbaşı Sessions, tatlı bir sesi, güzel gözleri ve çok ters mizacı olan bir kadındır. Sizin gibi palyaçoların görevlerinin başında durmasını sağlayamazsam, elini bagajıma sokup iç organlarımı çekip çıkarmada tereddüt etmeyecektir.

"Binbaşı Sessions da Albay Armand Rose'a bağlı. Keza Albay Rose da, herhangi birimizde ya da hepimizde yeni delikler açmakta çekince göstermeyecektir. 1983'te Grenada-